

EBRIS

We know
books

ARNOLD EHRET

Povestea vieții mele

Lambodar
2025

Prefață / 3

Capitolul 1 – Iubirea mea tăcută / 5

Capitolul 2 – Madona mea din Munchen / 7

Capitolul 3 – Primele influențe timpurii cu privire la traiul fără carne și fără medicamente / 10

Capitolul 4 – Tatăl meu / 15

Capitolul 5 – Crângul Sfânt și un copil al iubirii / 18

Capitolul 6 – Iubita mea apare din nou / 25

Capitolul 7 – O căsătorie nefericită / 31

Capitolul 8 – Aproape un preot / 33

Capitolul 9 – O logodnă frântă / 36

Capitolul 10 – Ehret se îmbolnăvește grav / 40

Capitolul 11 – Două mere pe zi / 44

Capitolul 12 – Spiritism și nemurire / 48

Capitolul 13 – Un copil după chipul meu / 52

Capitolul 14 – Descoperirea valorii postului alimentar / 54

Capitolul 15 – Lăncierul desculț / 61

Capitolul 16 – Intrarea în Paradis / 63

Capitolul 17 – Experiențe convingătoare la o întâlnire spiritistă / 68

Capitolul 18 – De la sinucidere la înviere prin post / 71

Capitolul 19 – Primul pacient / 76

Capitolul 20 – Începe călătoria înapoi spre casă / 81

Capitolul 21 – Forță crescută de la curmale și portocale / 89

Capitolul 22 – De la Palermo la Napoli / 94

Capitolul 23 – Locul ideal de pe Pământ / 99

Capitolul 24 – Insula Capri / 103

Capitolul 25 – Insula vieții, tărâmul celor preafericiți / 108

TUBIREA MEA TĂCUTĂ

Câteva săptămâni mai târziu mi-a adus acasă un mic tablou, pe care l-a așezat pe raftul de la intrare. Apoi, cu mâinile în buzunare, după cum îi era obiceiul, s-a dat înapoi, aprobând zâmbind:

– Locul lui este aici. Casa dumneavoastră îmi amintește de el.

În tablou era ilustrată o pajiște verde, cu câțiva copaci în fundal și cu un mic altar alb. Călugărițe în alb se îndreptau spre altar, pentru rugăciunea de seară.

– Insula Celor Fericiți? am întrebat, deoarece îl auzisem vorbind despre ea. El a dat din cap.

– Acesta este Crângul Sfânt. Cealaltă este o bucată de pământ cu strălucirea roșiatică a apusului de soare deasupra.

Și în mod nedeslușit:

– Există multe concepții cu privire la insulele celor binecuvântați.

Am implorat:

– Povestiți-mi despre a dumneavoastră.

Măsurând camera cu pași lungi, înainte și înapoi, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, cu capul aplecat înainte, și-a început povestea.

– A existat Hilda, a spus el cu ezitare. Mulți ani au trecut de când s-a petrecut aceasta. Cu toate acestea, imaginea a rămas extrem de vie în conștiința mea. Eu, un tânăr sfios, așezat într-un loc în care ea, o tânără chelneriță, lucrează. Există o competiție serioasă pentru fată. Este o regină în fața căreia de-abia îndrăznesc să-mi ridic ochii. Acel tip delicat, care este supus uneia dintre cele mai mari năpaste ale

omenirii, și care se prezintă de obicei într-o frumusețe mai spirituală, m-a atras dintotdeauna. Este singurul tip care mă poate atrage.

La ea ies în evidență acei ochi limpezi, minunați, în mare contrast cu alți oameni bolnavi de tuberculoză. Iar trupul ei zvelt are grația a ceva supraomnesc.

Întrerupându-se, a afirmat apoi:

– Se pare că tuberculoza este o forță a naturii care urmărește realizarea unor condiții ideale în locul oricărei plenitudini neatrăgătoare ale formei datorate supraalimentării.

– Dar, a continuat el, nu detectez niciun germen al bolii. Dragostea și tinerețea iau sănătatea ca ceva cu totul sigur. Așa că mă aflu pur și simplu aici, tânjind să mă apropii de ea, dar fără să îndrăznesc. Iar sfiala mea nu este singura barieră. Sunt mulți studenți, mulțimea ei continuă de clienți. În mod voluntar aleg o masă în colțul cel mai îndepărtat, apoi îmi spun că, în calitate de artist amator, am o apreciere mai fină a farmecelor ei și, prin urmare, un drept mai mare la venerare față de toți ceilalți care o curtează.

Un zâmbet visător.

– Apoi vine o zi când șansa mea de a mă apropia este aproape, dar frumusețea ei intensă mă inspiră cu o asemenea venerație sfântă, încât nu-mi găsesc cuvintele.

În orice caz, într-o seară – ultima, înainte să plece – ochii mei i-au întâlnit pe ai ei deasupra capetelor studenților. Iar acea privire pătrunzătoare, acea contraparte a răului, povestesc misterul unei mari iubiri... Adevărata iubire nu are cuvinte.

În ziua următoare regina mea a dispărut. Am căutat-o, dar nu am găsit-o nicăieri. Curând după aceea, restaurantul s-a închis. Fără Hilda își pierduse atracția.

După un moment de tăcere, el a afirmat:

– Acesta a fost primul capitol.

– Da, am răspuns, dornică să aud mai multe.

MADONA MEA DIN MUNCHEN

Oprindu-se la fereastră și trăgându-se de barbă, el a spus:

– A fost prima mea privire asupra unei insule a celor binecuvântați. La acea vreme ocupam funcția de profesor de desen. Și mă hotărâsem să intru în armată în anul următor, alegând Munchen ca garnizoană, pentru a studia arta în orele libere.

Vizitând numeroasele muzee din acest oraș, am fost impresionat de două aspecte: faptul că arta, mai mult decât orice altceva, este adevăr, întrucât oferă privilegiul de a prezenta ca fiind natural și frumos tot ceea ce pentru mintea convențională este păcat. Ceea ce m-a uimit ca artist cel mai mult a fost însă judecata naivă a laicilor învățați cu privire la artă. Există un decalaj în tot sistemul nostru de educație.

Interesul meu profund a fost stârnit de Fritz Von Uhde, marele manifestator de subiecte din *Noul Testament*. În picturile *Predica de pe Munte* și *Cina cea de Taină a Domnului*, el l-a transpus pe Cristos în momentul prezent. În toate imaginile lui el predică a doua venire a Învățătorului.

– „El este Lumina; din El vine Lumina”, am citat eu, întrucât Munchen și arta sa îmi erau și mie dragi și familiare.

Ochii domnului Ehret străluceau. Eram ca doi copii fericiți împreună cu subiectul nostru cel mai drag, religia, fiind de acord că Uhde deținea concepția creștină asupra luminii spirituale a lumii în lucrările sale, lăsându-ne surprinși de aceasta.

– Căpitanul de cavalerie, acel tip osos de bărbat, deși firav ca alcătuire, a spus domnul Ehret, cine s-ar fi gândit la el? Ei bine, a produs destulă nemulțumire și mulți au clătinat

BBIS | We know books

din cap la început. Dar nicio pictură a vechilor maeștri nu are iluminarea care țâșnește din Cristosul lui Uhde. A făcut ca credința sa în lumina spirituală să devină uluitor de reală din punct de vedere artistic. Eu însumi cred că Cristos nu a fost doar Lumina Lumii în sens spiritual, ci și că trupul Său strălucea literalmente. Toate formele strălucesc atunci când deținătorii lor trăiesc viața adevărată. Aureola din jurul capului sfinților nu este un aspect al imaginației, ci un fapt.

– Ah, am spus, dacă s-ar ști cum.

– Cum ar fi posibil aceasta? a răspuns cu amărăciune domnul Ehret. Dar cui îi pasă de cunoaștere? Omul comun este mulțumit doar cu propria persoană – mult prea mulțumit! Acesta este necazul. De aceea, atunci când m-am întors să-mi ocup vechiul post de profesor la liceul tehnic din Frankfurt, m-am simțit ca Nietzsche printre prietenii mei. Flămând am stat la masa lor, flămând și epuizat!

A scuiapat cuvintele, dar a zâmbit iarăși în următorul minut, cu gândul la Munchen.

– Există o mică brutărie pe strada Turken, a continuat el, care a devenit importantă prin farmecul unei mici fecioare... Întrucât fiecare voluntar are nevoie să se aprovizioneze, s-a petrecut că și eu a trebuit să cumpăr uneori câte o bucată de pâine. Bineînțeles că mergeam mereu acolo unde mica madonă îmi zâmbea de după tejghea – un chip chiar excepțional ca formă și frumusețe. Astfel, de fiecare dată când mergeam la magazin să cumpăr pâine de 5 pfenigi, bucata era împachetată cu o grijă tot mai mare. Iar în cele din urmă mergeam acolo fără să am nevoie de pâine, ci doar ca să privesc o lucrare de artă, căci ea îmi amintea mereu de pictura unui bătrân maestru.

O admira și un ofițer din același regiment, așa cum am aflat într-o zi când zăboveam în spatele tejghelei în haine civile, în timp ce el defila înainte și-napoi prin fața ferestrei. Devenise conștient de mine, iar ideea că unul

dintre subordonații săi l-ar fi învins l-a supărat foarte tare. Două luni mai târziu s-a nimerit să ajung sub comanda lui și am fost primul care a fost pedepsit pentru un pas greșit... O răzbunare mizerabilă!

– Dar fata, am vrut să aflu nerăbdătoare, ce s-a petrecut cu ea?

Și-a reluat mersul și nu a răspuns nimic. În prezent, el a comentat:

– Faptul interesant al carierei mele artistice a fost că doar anumite tipuri m-au atras... După 10 ani m-am întors în Munchen și prima mea plimbare a fost pe strada Turken, să văd dacă măcar brutăria mai era acolo. Era... Însă proprietarul, ajutoarele sale, cu toții dispăruseră. Unde plecaseră acele ființe?

Se petrece destul de rar, însă am fost chemat înapoi la postul anterior, acolo unde existase odinioară Hilda.

